

Religijność ludowa

Katechizm Kościoła Katolickiego 1674-1676

KKK 1674

Poza liturgią sakramentów i sakramentaliów katecheza powinna brać pod uwagę formy pobożności wiernych i religijności ludowej.

Zmysł religijny ludu chrześcijańskiego zawsze znajdował wyraz w różnorodnych formach pobożności, które otaczały życie sakramentalne Kościoła.

Są to: cześć oddawana relikwiom, nawiedzanie sanktuariów, pielgrzymki, procesje, droga krzyżowa, tańce religijne, różaniec, medaliki itp.

(por. Sobór Nicejski II: DS 601; 603; Sobór Trydencki: DS 1822).

KKK 1675

Te formy pobożności są kontynuacją życia liturgicznego Kościoła, ale go nie zastępują:

„Należy (je) tak uporządkować,
aby zgadzały się z liturgią,
z niej poniekąd wyływały
i do niej wiernych prowadziły,
ponieważ ona ze swej natury
znacznie je przewyższa”

(Sobór Watykański II,
konst. *Sacrosanctum Concilium*, 13).

KKK 1676

Konieczne jest rozeznanie duszpasterskie, by podtrzymywać i wspierać religijność ludową, a w razie potrzeby oczyszczać i pogłębiać zmysł religijny, z którego wyrastają te formy pobożności, oraz kierować je do głębszego poznawania misterium Chrystusa.

Praktykowanie tych form pobożności podlega trosce i osądowi biskupów oraz ogólnym normom Kościoła (por. Jan Paweł II, adhort. apost. *Catechesi tradendae*, 54).

Religijność ludowa w swej istocie jest zbiorem wartości odpowiadających w duchu mądrości chrześcijańskiej na podstawowe pytania egzystencjalne. Zdrowy katolicki zmysł ludu odznacza się zdolnością tworzenia syntezy egzystencjalnej. W ten sposób dochodzi do twórczego połączenia elementu Boskiego i ludzkiego, Chrystusa i Maryi, ducha i ciała, wspólnoty i instytucji, osoby i społeczności, wiary i ojczyzny, rozumu i uczucia.

Mądrość ta jest rodzajem humanizmu chrześcijańskiego, który podkreśla z mocą godność każdej osoby jako dziecka Bożego, odbudowuje podstawowe braterstwo, uczy spotkania z naturą i zrozumienia, czym jest praca, daje motywację życia w radości i pogodzie ducha, nawet wśród trudów życia. Mądrość ta jest dla ludu podstawą rozeznania, ewangelicznym instynktem, który pozwala spontanicznie ocenić, kiedy Ewangelia zajmuje w Kościele pierwsze miejsce, a kiedy zanika jej treść i zagłuszają ją inne sprawy (*Dokument z Puebla (1979), 448; por. Paweł VI, adhort. apost. *Evangelii nuntiandi*, 48*).

Polecenia:

1. Podaj przykłady religijności ludowej.
2. Omów relację zachodzącą między życiem sakramentalnym Kościoła a religijnością ludową.
3. Przedstaw zadania biskupów wobec religijności ludowej.
4. Oceń egzystencjalne i humanistyczne znaczenie pobożności ludowej.

Ilustracja: Pixabay.com

Opracowanie: Syracyles.pl

Dziękuję za uwagę!
Króluj nam, Chryste!